

IN MEMORIAM GERRIT JOHANNES DE JONGH DOOR A. C. BURGDORFFER.

Im Worte wahr, im Werke recht,
Sei niemands Herr und niemands Knecht.
Peter Rosegger.

3 Februari 1917, dag vol emotie voor zoovelen, die Gerrit Johannes de Jongh in zijn werkzaam leven gekend hebben en, gedreven door ware vereering en vriendschap, op het vriendelijk kerkhof „Oud Eik en Duinen”, bijeengekomen waren aan de geopende groeve om hem nog een laatsten groet te brengen, vóór zijn stoffelijk overschot zou rusten naast dat van zijn getrouwe gade, die hem drie jaren vroeger ontvallen was. Wat al herinneringen drongen zich in die ure naar voren! Voor ons — zijne oude garde, zooals De Jongh ons zoo gaarne noemde — gingen de gedachten terug naar de mooie, onvergetelijke jaren, toen wij het voorrecht hadden op het Stadstimmerhuis onder en met hem te mogen arbeiden, vol opgewektheid en allen gelijkelijk vervuld van groote bewondering en genegenheid voor den kranigen, humanen chef. Wij zagen hem weer voor ons in de Directeurskamer, terwijl hij, vol vertrouwen in het welslagen van zijn plannen, met passer en liniaal de groote lijnen op de kaart vastlegde; wij hoorden weder zijn sympathieke stem, terwijl hij tegenover ons, jongeren, bondig en helder zijn denkbeelden ontwikkelde of samensprekingen over belangrijke zaken hield, waarbij de ernst zoo vaak wijken moest voor luim en scherts. En opnieuw doorleefden wij den dag, als deze vol aandoening maar van geheel anderen aard, het feest van zijn 25-jarige ambtsvervulling, waarbij hem een onverdeelde hulde, een zeldzaam schoone ovatie gebracht werd door heel zijn personeel, — en daarna den dag van het afscheid uit zijn werkkring bij de Gemeente, dat hem en ons allen zoo zwaar viel. Nadien waren het slechts korte bezoeken, welke hij aan het Stadstimmerhuis bracht om zijn vrienden en vroegere medewerkers weer eens de hand te drukken en belangstellend te informeeren naar de uitvoering van de werken, waarvan vele nog voortgekomen waren uit zijn denken. Maar telkens zal hij dan met voldoening ontwaard hebben, dat de oude banden nog hecht gebleven waren, — dat zijn persoon en naam bij allen, die hem hier gekend hadden, nog hoog in eere stond, — dat ook zij, die later den drempel van het groote gebouw aan het Haring-